

произведения с политически алюзии (напр. коментарите върху „Майстора и Маргарита“), но и без такива (коментарите върху „Приключенията на добрия войник Швейк“). Към същата тази „разкодираща критика“ спада и друга важна операция: да бъдат „хванати“ и представени всички скрити диалози, водени от П. П. Славейков с автори, произведения и тенденции в българската литература. В други цитирани научни трудове намираме същностни идеи, характерни за българския модернист. Като значими проблеми са означени „разликата между античната и съвременната душа“ („Погребалните обичаи в Омирово време“ от Секул Скъта, с. 186), обяснението на актуалната лирика чрез исторически екскурс върху гръцката поезия (пак там), изясняване на творческата самота (Ралин Стубел). Чрез Ралин Стубел се утвърждава формулата, че „поезията е действителността на действителния живот“, обсъжда се взаимовръзката между условията на живот и литературата, изтъква се целта на художественото слово – „опознаването на себе си“. Ехо от отминали възрожденски спорове са абзаците, в които се опровергава несъвършенството на българския език за сътворяване на изящна словесност и разбирането, че хаосът на българския живот не дава възможност за „висока“ литература. Последното е насочено срещу Вазовата декларация в „Кардашев на лов“, че в подобни условия е възможна само сатира.